

Draga braćo u biskupstvu,  
svećenici, posvećene osobe – redovnici i redovnice,  
katehisti,  
braćo i sestre!

Velika mi je radost susresti se s vama. Hvala vam na srdačnom dočeku! Ponajprije želim izraziti svoju duboku zahvalnost svima onima koji su služili i koji služe Evanđelju u Angoli: hvala vam za djelo evangelizacije ostvareno u ovoj zemlji, za Kristovu nadu posijanu u srcima naroda, za ljubav prema najsiromašnijima. Hvala vam jer s ustrajnošću nastavljate pridonositi napretku ove nacije na čvrstim temeljima pomirenja i mira. Poseban pozdrav upućujem svojoj braći biskupima, koji predsjedaju naviještanju vjere i služenju ljubavi. Hvala Vama, mons. José Manuel, nadbiskupe Saurima, na riječima koje ste mi uputili u ime Biskupske konferencije.

I ako je na meni, u ime opće Crkve, u ovom trenutku prepoznati kršćansku vitalnost koja pulsira u vašim zajednicama, na Gospodinu je da vam dade nagradu. On ne iznevjerava svoja obećanja! I vama je jednoga dana uputio ove riječi koje ste u vjeri prihvatili i donijeli im plod:

“Nema nikoga tko je radi mene i radi Evanđelja ostavio kuću, ili braću, ili sestre, ili majku, ili oca, ili djecu ili polja a da ne primi već sada, u ovom vremenu, stotruko više [...] zajedno s progonstvima, i u budućem vijeku život vječni” (Mk 10,29-30).

Predragi, Gospodin poznaje velikodušnost kojom ste prigrlili svoje zvanje i nije ravnodušan prema svemu što, iz ljubavi prema Njemu, činite da biste hranili svoj narod istinom Evanđelja. Stoga se isplati potpuno otvoriti srce Kristu! Može se pojaviti napast da pomislite kako vam On želi nešto oduzeti, napast da oklijevate prepustiti mu uzde svojega života. U tim trenutcima sjetite se da “On ništa ne oduzima, nego sve daruje. Tko se Njemu daruje, prima stotruko. Otvorite, širom otvorite vrata Kristu i pronaći ćete pravi život” (Benedikt XVI., Homilija na početku petrovske službe, 24. travnja 2005.).

Te riječi želim osobito uputiti mnogim mladima u vašim sjemeništima i formacijskim kućama. Ne bojte se reći “da” Kristu, ne bojte se potpuno oblikovati svoj život prema Njegovu! Ne bojte se sutrašnjice: vi u potpunosti pripadate Gospodinu. Vrijedi ga slijediti u poslušnosti, siromaštvu i čistoći. On ništa ne oduzima! Jedino što nam oduzima i uzima na sebe jest grijeh. Da, od Njega primete sve: ovu zemlju i obitelj u kojoj ste rođeni; krštenje koje vas je uvelo u veliku obitelj Crkve; i svoje zvanje. “Njemu slava i vlast u vijeke vjekova. Amen.” (Otk 1,6).

Draga braćo i sestre, Gospodin vam daruje radost da budete Njegovi učenici misionari, snagu da nadvladate zamke Zloga, nadu u život vječni. Sve je to vaše, sve je to dar. Dar koji uzvisuje i čini velikima, koji obvezuje i poziva na odgovornost. Najveći dar jest Duh Sveti, koji vam je u krštenju izliven u srca te vas je, radi poslanja, na poseban način suobličio Kristu koji vas šalje da, polazeći od Evanđelja, izgrađujete angolsko društvo slobodno, pomireno, lijepo i veliko. U tom je poslanju iznimno važna služba katehista! Upravo je u Africi ona temeljni izraz života Crkve, koji može biti nadahnuće katoličkim zajednicama u cijelome svijetu.

“Sve je vaše; ali vi ste Kristovi” (1 Kor 3,23), uči sveti Pavao. Pedeset godina nakon neovisnosti vaše zemlje, ove Apostolove riječi govore nam da sadašnjost i budućnost Angole pripadaju vama, ali vi pripadate Kristu. Svi Angolci, bez iznimke, imaju pravo graditi ovu zemlju i pravedno uživati njezine plodove; no učenici Gospodnji imaju dužnost činiti to prema zakonu ljubavi. U temelju vašega djelovanja stoji činjenica da ste učenici Isusovi. Na svima vama je da budete Njegova slika i u toj vas zadaći nitko ne može zamijeniti. Tu leži vaša jedinstvenost! Vi ste sol i svjetlo ove zemlje jer ste udovi Tijela Kristova, stoga vaši čini, riječi i djela, odražavajući Njegovu ljubav, iznutra izgrađuju zajednice i grade za vječnost.

Od Kristovih se učenika traži da ostanu čvrsto sjedinjeni s Njime (usp. Iv 15,1-8). Ostalo će doći samo od sebe. Znam da ste usred trogodišnjega pastoralnog razdoblja pod geslom “Vjerni učenici, radosni učenici” (usp. Dj 11,23-26), posvećenim molitvi i promišljanju o zaređenoj službi i posvećenom

životu. Koje putove Gospodin otvara Crkvi u Angoli? Zacijelo će ih biti mnogo! Nastojte ih slijediti sve! No prvi je put onaj vjernosti Kristu. U tu svrhu nastavite vrednovati trajnu formaciju, bdijte nad dosljednošću života i, osobito u ovim vremenima, ustrajte u naviještanju Radosne vijesti mira. U školi Kristovoj, koji je "Put, Istina i Život" (Iv 14,6), uvijek se ima mnogo toga naučiti. Sjetite se dijaloga između Isusa i Filipa, kada ga ovaj zamoli: "Gospodine, pokaži nam Oca i to nam je dosta!" Iznenaduje odgovor Učitelj: "Toliko sam vremena s vama i još me nisi upoznao, Filipe? Tko je vidio mene, vidio je Oca" (Iv 14,8-9). To nas podsjeća na kontemplativnu dimenziju trajne formacije. Poznavati Krista svakako prolazi kroz dobru početnu formaciju, uz osobnu pratnju formatora; prolazi kroz vjernost programima vaših biskupija, kongregacija i ustanova; prolazi kroz ozbiljno osobno studiranje kako biste vjernike koji su vam povjereni rasvijetlili i zaštitili osobito od opasne zablude praznovjerja. No, formacija je mnogo šira: ona se tiče jedinstva unutarjnega života, brige za samoga sebe i za dar Božji koji smo primili (usp. 2 Tim 1,6), služeći se književnošću, glazbom, sportom, umjetnošću općenito, a nadasve molitvom klanjanja i kontemplacije. Osobito u trenucima malodušnosti i kušnje, "kako je slatko stajati pred Raspetim ili klečati pred Presvetim i jednostavno biti pred Njegovim pogledom! Koliko nam dobra čini dopustiti mu da ponovno dotakne naš život i potakne nas da prenosimo Njegov novi život!" (Franjo, apost. pobudnica *Evangelii gaudium*, 264). Bez ove kontemplativne dimenzije, prestajemo biti dosljedni Evanđelju i odražavati snagu Uskrsnuća. "Suvremeni čovjek", govorio je sveti Pavao VI., "radije sluša svjedoke nego učitelje, a ako sluša učitelje, čini to zato što su svjedoci" (*Evangelii nuntiandi*, 41). Kristova vjernost, koji nas je ljubio do kraja, pravi je poticaj našoj vjernosti. Vjernosti kojoj pridonosi jedinstvo prezbitera s vlastitim biskupom i subraćom prezbiterijskim, kao i posvećenih osoba s vlastitim poglavarima. Ne podliježite samovolji i samodostatnosti, ne udaljavajte se od naroda, osobito od siromašnih, izbjegavajte traženje povlastica.

Za vašu vjernost, a time i za vaše poslanje, neophodna je svećenička ili redovnička obitelj, ali i obitelj u kojoj ste rođeni i odrasli. Crkva veoma cijeni obiteljsku ustanovu, poučavajući da je obiteljsko ognjište mjesto posvećenja svih njezinih članova. Za mnoge od vas, zasigurno, upravo je obitelj bila kolijevka zvanja, koja je prepoznala i brižno pratila klijanje posebnoga poziva. Vašim stoga obiteljima upućujem iskrenu zahvalnost za brigu, potporu i zaštitu vašeg poziva. Ujedno ih potičem da vam uvijek pomažu ostati vjerni Evanđelju, da ne traže koristi od vaše crkvene službe. Neka vas podupiru svojom molitvom i nadahnjuju dobrim savjetima oca i majke, kako biste bili sveti i nikada ne zaboravili da ste, po Isusovu primjeru, sluge svih.

Napokon, vaša je vjernost u Angoli, kao i svugdje u svijetu, danas osobito povezana s naviještanjem mira. U prošlosti ste pokazali hrabrost razotkrivajući zlo rata, podupirući napačeno stanovništvo ostajući uz njega, gradeći i obnavljajući, pokazujući putove i rješenja za okončanje oružanoga sukoba. Vaš je doprinos općeprihvaćen i cijjenjen. Ali ta zadaća nije završena! Promičite stoga pomireno pamćenje, odgajajući sve za slogu i vrednujući među sobom tiho svjedočanstvo one braće i sestara koji su, prošavši kroz teške patnje, svima oprostili. Radujte se s njima, slavite mir!

Ne zaboravite također riječi svetoga Pavla VI. da je "razvoj novo ime mira" (*Populorum progressio*, 87). Stoga je presudno da, mudro tumačeći stvarnost, ne prestanete razotkrivati nepravde, nudeći prijedloge nadahnute kršćanskom ljubavlju. Nastavite biti velikodušna Crkva koja surađuje u cjelovitom razvoju vaše zemlje. U tom su smislu odlučujuća sva vaša nastojanja na području obrazovanja i zdravstva. A kad se pojave poteškoće, sjetite se junačkoga svjedočanstva vjere Angolaca i Angolki, misionara i misionarki – rođenih ovdje ili pristiglih izvana – koji su imali hrabrosti darovati život za ovaj narod i za Evanđelje, radije prihvativši smrt nego izdaju pravde, istine, milosrđa, ljubavi i Kristova mira.

I vi ste, predragi, polazeći od svake Euharistije, tijelo predano i krv prolivena za život i spasenje svoje braće. Uz vas je uvijek Blažena Djevica Marija, Mama Muxima. Neka Bog blagoslovi i učini plodonosnom vašu predanost i vaše poslanje!

